

DeMorgen.

Theaterrecensie - DIT IS NIET DE TITEL

**Compagnie Barbarie goochelt met humor,
filosofie en waarheid ★★★★★**

Fragment uit 'Dit is niet de titel' van Compagnie Barbarie. Beeld Franky Verdickt

In *Dit is niet de titel* slaat Compagnie Barbarie de realiteit aan scherven. Alles wat is moet kapot, zodat al het andere weer mogelijk wordt, in zijn meest absurde, hilarische en ontwrichtende vorm. Dit is theater op hoog niveau, voor zevenplussers.

Evelyne Coussens - 31 maart 2023, 14:30

Het gezelschap, sinds 2023 huisgezelschap bij jeugdtheater Bronks, heeft van het vrolijk maar subversief bevragen van de realiteit zijn waarmerk gemaakt. De

leugen van het theater wordt telkens ingezet om een realiteit te ontmaskeren of in vraag te stellen, of het nu gaat over het moederschap, geld of de uniciteit van het individu. Maar in *Dit is niet de titel* onderzoeken de Barbaries hun gereedschap: wat is dat dan, theater? Hoe komt het dat we zo makkelijk geloven in iets dat zo overduidelijk níét de waarheid is? En hoe wankel zijn die begrippen?

De actrices spelen actrices: ze betreden de bühne waar ze een voorstelling gaan spelen en stellen vast dat alles kapot is. Er zijn enkel de brokstukken van een theaterrealiteit die voorheen werd opgebouwd. In slapstick-modus rommelen ze tussen de rondslingerende voorwerpen, nog meer chaos veroorzakend, terwijl ze nonchalant spelen met onze perceptie: een emmer wordt een brief, een tak een telefoon. De ‘echte’ realiteit breekt binnen wanneer de ‘actrice met krullen’ (Lotte Vaes) naar huis wordt geroepen voor haar eenzame konijntje. En dan is er nog de alwetende (en onbetrouwbare) verteller, die het publiek rechtstreeks aanspreekt via de boventiteling.

HILARISCHE MISVERSTANDEN

Het doet denken aan het werk van de Nederlandse regisseur Jetse Batelaan, die in zijn voorstellingen zozeer switcht tussen vertelniveaus en (theater)realiteiten dat je er duizelig van wordt. Dat switchen gebeurt hier trouwens ook tussen de personages onderling, met hilarische misverstanden en babelse spraakverwarring tot resultaat.

Wanneer het publiek moet getuigen over wat er écht gaande is, wordt het ontmaskerd als leugenaar. Voeg daaraan toe het prachtige theater-in-het-theater, waarbij de ‘actrice uit 1865’ (Amber Goethals) in een miniatuurtheatertje haar eigen dramatische verhaal ontdebeld ziet. Baseline: zodra het publiek verlangt naar waarheid is het theater dood. “Alles wat ik vertel is echt verzonnen”, probeert ze nog wanhopig, maar ze wordt door de kinderen uit 2023 met nepmandarijnen bekogeld.

Nooit eerder maakte Compagnie Barbarie zo'n geraffineerde voorstelling, die tenslotte (na een briljante recapitulatie van alle vertelniveaus via de licht-changementen) als een slang in haar staart bijt en nauwgezet de balans houdt tussen komisch spel, situatiedumor en filosofische vraagstelling. Het slotbeeld is prachtig maar dystopisch. Zelfs wanneer de waarheid levensgroot en aanraakbaar voor onze neus staat, blijken we die niet meer te geloven.

Op tournee, bronks.be

De 'actrice met krullen' (Lotte Vaes). Beeld Franky Verdickt

<https://www.demorgen.be/tv-cultuur/compagnie-barbarie-goochelt-met-humor-filosofie-en-waarheid~b76107c0/>